

තොවිල් කවිය

තොවිලය තිස් පැයක් පුරා, එනම් මුළු රාත්‍රිය පුරා, පවත් වන්නකි. නිදි මරා ගෙන කරන ලබන මේ යහ කර්මය නැවටුවාට හා බෙරකරුවාට පමණක් නොව බලා ඉන්නා වාට ද විඩාව ගෙන දෙන්නක් වෙයි. දිනක් දින එකම විදියට අඩි තබමින් නැටීමත් එකම පදය වැඩීමත් එකම තාලයකට යහ කළ කීමත් කරගෙන ගිය හොත් බෙරකරුවන් නැවටුවන් ආදීන්ටත් බලා සිටින්නන්ටත් මහත් ඵකාකාර බවක් හැඟී යෑමෙන් තොවිලයෙන් අපේක්ෂිත පරමාර්ථය පවා සිදි යන ඇත. එහෙයින් තොවිලය පුරා එන නැටුම්, ගායම්, වායුම් ආදිය බෙහෙවින් විදියයි. වරෙක ඉතා ශිෂ්‍යයන් කිය සැලවමින් තැන නැවටුවාට ඵලිත මොහොතේදී කිය නොවෙහෙසෙන් 'ගමන' පදය කට අනුව වට්ටට යයි. ශිෂ්‍යයන් නිටද්දී වැසු බෙරපදය නැවටුවාගේ මේ 'ගමන' දී 'ගමන' පදයක් වෙයි. තවත් විදෙකදී නැවටුවා බමර වැළඳී ලක් හෝ මලක් මෙහින් හෝ යයි. බෙරය ගැම විටම නැවටුවා පස පස යෑම කීව යන්නක් නොවේ. නැවටුවා නැටීමේ ආවේගය ලබනුයේ බෙර හසිනි. නැවටුවන්න බෙරකරුවාගේ යන සෙදෙනම් තම කැන්සිය නිවා ගත්තේ යහ කවියෙනි. ගැම විටම යහ කවි අන්තක් ගෙන යන්නේ බෙරපදය හා නැටුම්පදය සමග හෙයින් එයද

සු. ගා. ප. සුගුණසිරි විසිති

බෙරපදය හා නැටුම්පදය වෙනස් වෙනස්වන ආකාරයට වෙනස් විය යුතුය. එහෙත් ඇතැම් විට කවේක තාලය කියා බෙරකරුට තමන් නැටීමට යන තාලය හඟවා, බෙරකරු පදය පුරත්ම නැවටුවා තවයි.

තොනං තොන තොන
තොනොන තොන තොන
තොනොන තොන තොන තොන

මේ පදය පුරන අන්දමයි. නැටුම් අනුව කවිය කීවත්, කවිය අනුව නැටුම් නැටුවත් එකී ප්‍රතිඵලය වනුයේ කළි තාල රාශියක් ඇතිවීමයි. මෙසේ තොවිලය තැලවූ යහ කවි විමි බිත් වියෙන් අනුන වේ.

නුතන සිංහල සංගීතයෙහි අදහස් අංගයක් ලෙසින් සලකන ලබන්නකි කවි කතාව. එහෙත් කවියෙන් කතාවක් කීම ඉතා කලායෝජනවත්ම තොවිලයට හුරු වූවකි. තැන් තිස් පැයක් තිස්සේ - අඩු ගණනේ තිස්පැයක් තිස්සේ - තවමත් කවි කියන ඇදුරා තිසියම් යකකුගේ උපත, බෙර වැළඳුපත, තොවිල් උපත, විදිය තනන විදිය, එකක් බෙරය හෝ පරප්පට්ටට හෝ තනන ආකාරය ආදී දහසකත් එකක් දේ පිලිබඳ කතාවක්

කවියෙන් කියයි. තොවිලයට මෙසේ කවිකතාව ඇතුළත් වූයේ කාලය මැටීමේ උපායයක් වශයෙනයි අපට සිතාගත හැකිය. 'ආනන්' නම් වූ එකක් බෙරය තැන්මේදී 'හෙණයෝගය' නම් වූ විශේෂ යෝගයක් අල්ලා ගැනීමට සැලකිලි මත්වූ හැටින් ඊට අවශ්‍යවූ හාණි ව ආදියත් කියැවූයේ ම කවිපදය කවිකතාවකි. එකක් බෙරය යනු රබානයි.

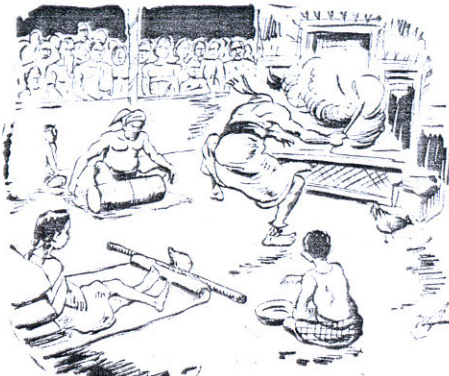
ඇසල මස බද දි න
පසලොස් එක් ද සමගි න
සුවසල නැකත හෙ න
බද හෙ හෝරා දනුව ලත් න
තැන න

මෙලෙස හෙණ යෝගෙ ට
යෙදෙමින් මොළහාන නිසි ට

රෝදය ගෙන අත ට
තබා මල සම් හෙළා වට ට

රැහැනකින් අදිම් න
එක තිබ බැර හදිම් න
දිනක් පසු ගිය තැ න
පවිය වට හොට ගසැරත් න
ඇණ න

සතියක් පසු වෙ න
තොම පවනේ නබි න
වේලා ගෙන මි න
එකක් බෙර සැද මෙලෙස
පොරණ

“එහෙයින් තොරිලය පුරා එන නැටුම්, ගැසුම්, වැසුම් ආදිය බෙහෙවින් විවිධය.”

දෝස පුරු කිරීමට කියන කවි ද තොරිලයේ අවශ්‍ය අංගයකි. තොරිලයේ පරමාර්ථය කොයි ආකාරයේ හෝ දොසක් පලවා හැරීමයි. කොඩිවින හදි හුනියම් ආදී මිනිසුනට වින කටන දෝෂ හෝ ගෙවල් දොරවල් බින බිනා හංගන් වියට හෝ තැවෙන යක්ෂ ප්‍රේත පියාව දෝෂ හෝ දුරු කැරු හැරීමට ආදරාගේ පිසිට සෙවම ආදියේ පවත්ම සිංහල ගැමියාට සුදුසුම තිබිණ. ගැබිණියකගේ දරු පුහුණිය පහසු කරනු ව රටියකුමක් තැවැවෙන අතර හමට පත් රෝගාදී උවදුරකින් ගම බේරා ගැනීමට ගම්මඩු ආදිය පැවැත් වෙයි.

කවිදාද මේ අඛ්‍යවනුත් සහ දරුවනුත් ගෙන යන්න තපසව එකදාද අප සිල් රකින්නේ කතූන් නරකයි යන්න තපසව මොනවා ද මේ රජු කියන්නේ දෙපන් සලකන ඉලිඹු රජ කොට බව දාන බුදු රැස් බලන්නේ මොහු මැමිද උදෙරේ දෝස දුරු කොට

මුල තූන් පදය දෙබසක ලෙසින් ගලපා ඇති මේ කවෙත් යාගකරු දෝස දුරු කෙරුමට බුදු රැස් බලිය පතයි. බලපමය යාග හෝ ම ආදී හින්ද බලපැම යටතේ වැඩිකිය සිරිත් විරිත් වලට අනුබල නොදෙන්නක් වුවද මුල බු රෝගාදියෙන් පිටා විවින ගැමියාට එක් වරම සිහිවන්නේ යකැදුරාය. ගැමියාගේ බුද්ධි හක්තිය විවසා

ගන්නා යකැදුරා එහිලා බුදු සිරි තම ආද ගත්තේ දෙකැරුණක් උඩයි.

යාගයක ගුණය බෙහෙවින් බල පාන්නේ විශ්වාසය හා හක්තිය අනුවය. යාගුරය කෙරෙහි එම විශ්වාසය හා හක්තිය ලබා ගැනීම සදහා වැඩියක්ම ඉවහල් කරගත හැක්කේ බුදු ගුණ බව හෝ දැනීම. මේ අතින් පැරැණි සිංහල යකැදුරා අනුන්ගේ සිත් සනත් වර්ග වටහා ගන්නා නුතන මනෝවිද්‍යාඥයකුට ලං වෙයි. බලි බලි ආදියට නොහරම් ඇබ්බැහි උණන් තොරිල් යාග සදහා යාගකරු බුදු සිරිත් ආද ගන්නේ ඔහුගේ ද අපමණ බුද්ධි හක්තිය පමණකරමිනි. හැම විටම බුදු පිහිට පනමින් යාගයක් ආරම්භ කිරීමද ඔහුගේ බුද්ධි හක්තියට දෙස් දෙයි.

සෙත් සිරි දෙන මුණිදු ගෙ ගැන වැරැණේ අත් නොහැරම ගත්තෙමි නත් සරණේ ගත් විවරණ සුර දෙවි බල ඇතිනේ සිත් ලෙස පවසමි සොමි ගුණ වැරැණේ (පුරාණ සිව්පද සංග්‍රහව 122 පිට)

යාගකරු සුර දෙවි බලාගෙන් විවරණ පනත්තේ බුදුන් සරණ යැමෙන් පසුව බව ඉහත එන කවෙත් පෙනේ. දවිල් වාදකයන් වාන්දිය අර බාන්නේ

ශ්‍රීමත් ශ්‍රීමත් පාදපංකජ සුතං හෙමප්‍රසා සාසුරම්

දෙව බුන් ම නරෙරුගෙට් පුණමිතං කෙලාස කීර්තිසුමි
ත්‍රෙමාරාත් ම ගපේන්ද්‍ර කෙසරිනිහමි ත්‍රෙ ලොකා විත්තාමණි මන්දෙ ශාකාමුණි සමස්ත ජනතාමි කිතාං ජයොස්තු ගමි

යනුවෙන් ‘වන්දෙ ශාකා මුණිං (වදිම මුණි උතාමා) කිය මිනි.

තොරිලය තුළ රැඳී ඇති තාල ගණන අපමණය. බෙරකරු ගේ අත් වැල් ගායනයෙන් පණ ලබන තැව්වුමා කාන්සිය තිවා ගැනීමට හි ටිත් මිට වෙනස් වෙනස් තාලයේ කවි කිය මින් නටයි.

යාගයක අසන්නට ලැබෙන කෙටි ම තාලයක් මේ යි:-

- අප්ටහස වා වැ 4
- එසින් නාගුණේ සිව් න 4
- කෙයන සහ දියන 4
- තො යනු න යනත් මෙ සිව් අකරු 4
- තොරිලයේ තවත් සුලබ ව අසන්නට ලැබෙන විවිධාකි මේ:
- වානු බැරි ය සිත ලද 3
- ගිරිදේවි 3
- දේන හංස පැරි සේ ම 3
- නුරාව 3
- පේන වෙලා එනවා සිත කාමෙ 3
- ගැනු කිව්ව ගතුවෙන් දළ 3
- කැමරු 3

(පුරාණ සිව්පද සංග්‍රහ - 84 පිට, ගිරිදේවි ගේ වින්තිය)

මෙහි ඇත්තේ දෙපද එළි වැට බුවත් ඇතැම් තොරිල් කවක -

පොහ ඇතිනේ ගෙන තිති තේ බල විමෙන් එද විසුනේ රබි විමනේ වාස උණේ කලං සිනේ බද යහනේ සුද ගතිනේ සුද මැලිනේ උපන් දිනේ දොස හරිනේ මාල විනේ දොස උපනේ කේතු දුනේ ඔබ රකිනේ

(සු. සු. සංග්‍රහව - 98 පිට ශාන්ති කවි) යනුවෙන් හතර පළ එළිවැටී ඇත. මේ කවෙහි යතිය මාහු

